

**ЦИВІЛЬНЕ ПРАВО ТА ЦИВІЛЬНИЙ ПРОЦЕС;
СІМЕЙНЕ ПРАВО; МІЖНАРОДНЕ ПРИВАТНЕ ПРАВО**

УДК 347.121.2:343.13:342.72/.73

DOI [https://doi.org/10.36919/3041-1149\(Print\)14.2026.155-161](https://doi.org/10.36919/3041-1149(Print)14.2026.155-161)**О. М. Дроздов,**

доктор юридичних наук, професор,
професор кафедри кримінального процесу,
Національний юридичний університет ім. Ярослава Мудрого,
почесний професор юридичного факультету
Університету Барселони (Іспанія),
адвокат, заслужений юрист України,
член Науково-консультативної ради при Верховному Суді
email: drozdov.am1978@gmail.com
ORCID 0000-0003-1364-1272;

О. В. Дроздова,

кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри кримінально-правових
та адміністративно-правових дисциплін,
ПВНЗ «Міжнародний економіко-гуманітарний університет
імені академіка Степана Дем'янчука»,
почесна професор юридичного факультету
Університету Барселони (Іспанія), адвокат
email: e.valerevna1991@gmail.com
ORCID 0000-0002-8018-8116

**ВІД ПРЕЗУМПЦІЇ НЕВИНУВАТОСТІ
ДО ПРЕЗУМПЦІЇ АНОНІМНОСТІ: ПРАВО
НА ІМ'Я, ПРИВАТНІСТЬ І МЕЖІ ПУБЛІЧНОЇ
КРИМІНАЛЬНОЇ ПРОЦЕСУАЛЬНОЇ КОМУНІКАЦІЇ****FROM THE PRESUMPTION OF INNOCENCE
TO THE PRESUMPTION OF ANONYMITY:
THE RIGHT TO A NAME, PRIVACY AND THE LIMITS
OF PUBLIC COMMUNICATION CONCERNING
CRIMINAL PROCEEDINGS**

Статтю присвячено системній реконструкції частини четвертої статті 296 Цивільного кодексу України після остаточного вирішення Об'єднаною палатою Касаційного цивільного суду Верховного Суду справи № 761/1004/20. На підставі постанови від 22 червня 2026 року виокремлено два самостійні компоненти її правової позиції: гарантійний характер законодавчого обмеження доконвікційного обнародування імені та неприпустимість використання цивільного процесу для встановлення обставин, які становлять предмет кримінального доказування. Обґрунтовано, що загальні повноваження правоохоронних органів інформувати суспільство не є спеціальною законною підставою для персоніфікації підозри; виняток із заборони має бути

прямо встановлений якісним законом. Декларативний спосіб захисту підлягає функціональній перевірці: він є належним лише тоді, коли здатний припинити втручання або реально усунути його наслідки. Дослідження поєднує нормативно-догматичний, системний, конвенційно дружній і функціональний порівняльно-правовий методи. Проаналізовано практику Європейського суду з прав людини, Суду Європейського Союзу та найвищих судів Великої Британії, Німеччини, Франції, Іспанії, Канади й Сполучених Штатів Америки, включно з новітніми рішеннями 2026 року щодо офіційних обвинувальних заяв, фотографій, цифрових архівів кримінальних рішень і пропорційності онлайн-публікації імені. «Презумпцію анонімності» визначено як авторську назву українського нормативного вихідного правила з винятками, прямо передбаченими законом, а не як універсальну міжнародну заборону ідентифікації. Сформульовано шестиступеневий тест, що охоплює юрисдикційну кваліфікацію, декомпозицію повідомлення, перевірку прямої законної підстави, потребу саме в повній ідентифікації, оцінюванні суб'єкта, форми, часу й контексту, а також вибір точного та ефективного способу захисту. Доведено, що цифрове поширення потребує повторного балансування актуального суспільного інтересу, тривалості та інтенсивності стигми й технічної придатності анонімізації, деіндексації чи контекстуального оновлення матеріалу.

Ключові слова: кримінальна стигматизація, право на ім'я, презумпція невинуватості, персональні дані, фотозображення підозрюваного, анонімізація, деіндексація, цифрові архіви, офіційні заяви органів влади, ефективний цивільний засіб захисту, Верховний Суд, Європейський суд з прав людини.

The article offers a systematic reconstruction of Article 296(4) of the Civil Code of Ukraine following the final determination of case no. 761/1004/20 by the Joint Chamber of the Civil Court of Cassation within the Supreme Court. The judgment of 22 June 2026 is shown to contain two autonomous components: the safeguarding function of the statutory restriction on pre-conviction disclosure of a person's name, and the prohibition against using civil proceedings to determine circumstances reserved for criminal adjudication. The article argues that a law-enforcement authority's general power to inform the public cannot constitute specific statutory authorisation to personalise suspicion; any exception must be expressly established by legislation of sufficient quality. A declaratory remedy requires a functional assessment and is appropriate only where it can terminate the interference or genuinely repair its consequences. The methodology combines doctrinal, systemic, Convention-compatible and functional comparative analysis. The study examines the case law of the European Court of Human Rights, the Court of Justice of the European Union, and apex courts in the United Kingdom, Germany, France, Spain, Canada and the United States, including recent 2026 authorities on accusatory governmental statements, photographs, digital repositories of criminal judgments and proportionality in the online publication of personal names. The "presumption of anonymity" is conceptualised as an authorial description of the Ukrainian statutory default rule, subject to exceptions expressly established by law, rather than as a universal prohibition on identification. A six-stage framework is proposed: jurisdictional characterisation; decomposition of the communication; verification of a direct statutory basis; identity-specific necessity; assessment of the communicator, format, timing and cumulative context; and selection of a precise and effective remedy. The article concludes that persistent digital dissemination requires renewed proportionality analysis of contemporary public interest, the duration and intensity of stigma, and the technical suitability of anonymisation, de-indexing or contextual updating. This approach reconciles private-law safeguards, procedural autonomy and responsible public communication without absolutising any competing interest.

Key words: criminal stigmatisation, right to a name, presumption of innocence, personal data, suspect photographs, anonymisation, de-indexing, digital archives, official governmental statements, effective civil remedy, Supreme Court, European Court of Human Rights.

Постановка проблеми та її актуальність. Публічна комунікація про кримінальне провадження перебуває на перетині права особи на ім'я та зображення, приватності, презумпції невинуватості та свободи поширення суспільно значущої інформації. Найгостріше колізія виявляється тоді, коли орган державної влади, повідомляючи про досудове розслідування, одночасно називає повне

ім'я особи, демонструє її фотографію або відео затримання й використовує словесні чи візуальні конструкції, здатні створити враження вже доведеної вини. У цифровому середовищі шкода не завершується первинним брифінгом: републікації, відеохостинги, пошукова індексація й архіви перетворюють разове повідомлення на тривалий репутаційний слід.

Ця проблема набула концентрованого вираження в справі № 761/1004/20, яка виникла після публічного брифінгу МВС України 12 грудня 2019 р. та подальшого поширення матеріалів телебаченням і в інтернеті. Постановою від 22 червня 2026 р. Об'єднана палата Касаційного цивільного суду в складі Верховного Суду (далі – ОП) частково задовольнила касаційну скаргу, скасувала рішення попередніх інстанцій і закрила провадження щодо вимог про недостовірність інформації, порушення презумпції невинуватості, спростування та видалення всієї інформації про причетність до злочинів. Щодо вимог про визнання порушеними права на ім'я та інтересу особи, зображеної на фотографіях, ОП змінила мотиви відмови: заявлений спосіб захисту не забезпечував реального поновлення права [7].

Актуальність постанови полягає в поєднанні матеріального й процесуального вимірів. Вона визначає зміст законодавчої гарантії проти передчасної кримінальної стигматизації, але водночас проводить межу цивільної юрисдикції та вимагає функціонального оцінювання обраного способу захисту. Це спонукає уточнити співвідношення ч. 4 ст. 296 ЦК України із загальними інформаційними повноваженнями держави, ст. 222 КПК України, стандартами Конвенції та права ЄС, а також із особливостями цифрового поширення персональних даних [3; 5; 7; 8].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Доктринальним підґрунтям дослідження є концепція презумпції невинуватості як комплексного аксіологічного й нормативного феномену, розвинена О. Дроздовим, О. Дроздовою та В. Ковтуном. Вона охоплює не лише тягар кримінального доказування, а й публічні заяви посадовців, тексти рішень у пов'язаних процедурах і репутаційний ефект офіційної комунікації [2, с. 115–147].

Окремий напрям становлять дослідження анонімізації цифрових пресових архівів і ризику повторної ідентифікації [10]. Вихідною основою цієї статті є також науковий висновок співавтора О. Дроздова від 5 березня 2026 р. щодо тлумачення формули «та в інших випадках, передбачених законом» у ч. 4 ст. 296 ЦК України, наданий на звернення судді Верховного Суду в справі № 761/1004/20 [1]. Остаточна постанова ОП дає змогу перевірити первісні доктринальні положення, відмежувати їх від *ratio decidendi* та розвинути в напрямі юрисдикційного фільтра й диференційованих цифрових ремедій.

Метою статті є системна реконструкція ч. 4 ст. 296 ЦК України після остаточного вирішення справи № 761/1004/20 та формування придатного для практичного застосування тесту допустимості доконвікційної ідентифікації. Для цього потрібно визначити точний зміст висновків ОП КЦС ВС, співвіднести їх зі ст. 222 КПК України, практикою ЄСПЛ, Суду ЄС і шести національних правопорядків, а також встановити межі цивільної юрисдикції та належні способи захисту.

Методологія поєднує нормативно-догматичне й системне тлумачення, конвенційно дружній підхід, функціональний порівняльно-правовий аналіз і тест пропорційності. Порівнюються не ізольовані формулювання різних правопорядків, а способи розв'язання спільної проблеми: підстави й межі персоніфікації кримінального переслідування до остаточного вироку та засоби мінімізації її стигматизаційних наслідків.

Виклад основного матеріалу дослідження

1. Два ratio ОП КЦС ВС та їхнє співвідношення з науковим висновком. У постанові від 22 червня 2026 р. ОП сформулювала два самостійні правові висновки. Перший має матеріально-правовий характер: ч. 4 ст. 296 ЦК України є гарантією нормою, яка запобігає передчасній кримінальній стигматизації та допускає обнародування імені затриманої, підозрюваної чи обвинуваченої особи після набрання законної сили обвинувальним вироком або у випадках, прямо передбачених законом. Загальний обов'язок правоохоронного органу інформувати суспільство сам собою не є правом розкривати персональні дані [7].

Другий висновок є юрисдикційним: цивільне провадження не може використовуватися для оцінювання обставин, які становлять предмет доказування в кримінальному провадженні [7]. Саме тому вимоги, розгляд яких потребував би встановлення достовірності кримінально-релевантних тверджень або оцінювання доказів причетності, були закриті, а не вирішені по

суті. Отже, постанова не встановила недостовірності конкретних заяв МВС України та не визнала ними порушення презумпції невинуватості.

ОП не відступила від постанови КЦС ВС від 10 вересня 2025 р. у справі № 757/19417/23 і не створила окремого «журналістського винятку» [6; 7]. Водночас поняття «презумпція анонімності», декомпозиція повідомлення, потреба, пов'язана з ідентифікацією, та каталог цифрових ремедій не є дослівними формулами ОП. Вони становлять авторське продовження наукового висновку [1] і позначають українське законодавче вихідне правило з прямо встановленими законом винятками, а не універсальну міжнародну заборону ідентифікації.

2. *Пряма законна підстава, стаття 222 КПК України та потреба в персоніфікації.* Нормативна конструкція починається з конституційного балансу. Стаття 3 Конституції України визначає гідність і права людини засадничою цінністю, ст. 32 охороняє конфіденційну інформацію, ст. 34 – свободу вираження поглядів, а ст. 62 – презумпцію невинуватості. Персональні дані можуть поширюватися без згоди лише за законної підстави й для конституційно легітимної мети, а презумпція невинуватості зобов'язує державу не поводитися з людиною як зі злочинцем до обвинувального вироку [4].

На рівні приватного права ч. 4 ст. 296 ЦК України встановлює спеціальний режим використання імені, а ст. 307–308 доповнюють його гарантіями щодо фотографії та інших творів, у яких зафіксовано особу [8]. Незаконна ідентифікація й поширення недостовірного твердження є різними порушеннями. Використання імені або фото без належної підстави може порушувати особисте немайнове право незалежно від того, чи є супровідний текст хибним; натомість спростування призначене передусім для недостовірних фактів і не є універсальною реакцією на будь-яке втручання в приватність.

Формула «та в інших випадках, передбачених законом» є відсильною, але не дискреційною. Виняток повинен міститися в законі у формальному сенсі, стосуватися саме ідентифікації особи, визначати мету, умови, суб'єктів і межі втручання. Політичний резонанс, комунікаційна доцільність або загальна звітність органу не можуть замінити такої підстави [7]. Закони про Національну поліцію, НАБУ та СБУ уповноважують інформувати громадськість про діяльність відповідного органу, але не встановлюють загального дозволу називати кожного підозрюваного та показувати його обличчя [7, с. 9].

Стаття 222 КПК України регулює таємницю досудового розслідування й можливість розголошення його відомостей. Вона не вирішує самостійно питання цивільно-правової допустимості використання імені й зображення. Дозвіл слідчого або прокурора усуває обмеження, пов'язане з інтересами розслідування, але не замінює законної підстави, якої вимагають ст. 296, 307–308 ЦК України. ОП безпосередньо не тлумачила ст. 222 КПК України, тому цей висновок є системною авторською реконструкцією, а не окремим ratio постанови [5; 7; 8].

Навіть за наявності спеціальної підстави має бути потреба саме в повній ідентифікації. Суспільний інтерес до розслідування не тотожний суспільній необхідності знати повне ім'я та бачити обличчя особи. Якщо мету можна досягти ініціалами, розмиттям зображення, нейтральним описом статусу або відкладенням персоніфікації, перевага належить менш інвазивному засобу.

3. *Європейський і порівняльний контекст.* Стаття 6 § 2 Конвенції зобов'язує представників держави відрізняти повідомлення про підозру від твердження про встановлену вину [3]. Новітня практика уточнює, що значення має сукупний комунікаційний ефект. У *Baştovoi v. the Republic of Moldova* МВС назвало заявника, оприлюднило відео затримання й обшуку та заявило про «достатні докази»; ЄСПЛ встановив порушення ст. 6 § 2 і визнав цивільний позов потенційно ефективним засобом ще під час незавершеного провадження [13, §§ 16–17, 22–24]. У *Кауа v. Belgium* презумпція продовжувала діяти під час апеляції, а обвинувальний ярлик прокурора оцінено в цілісному контексті [22, §§ 73–80]. У *Marinakakis v. Greece* (рішення від 23 червня 2026 р., не остаточне станом на 10 серпня 2026 р.) Суд врахував ім'я, прізвище, фото Пабло Ескобара, візуальні асоціації та тональність і підтвердив, що формальний дисклеймер не нейтралізує обвинувального повідомлення [23, §§ 87–106].

Стаття 8 Конвенції вимагає окремого оцінювання візуальної ідентифікації. Загальні критерії балансу приватності та свободи вираження охоплюють внесок у суспільну дискусію, відомість

особи, предмет і форму публікації, спосіб одержання зображення та наслідки поширення [11]. У *Axel Springer SE and RTL Television GmbH v. Germany* розмиття обличчя неpubлічної особи в наручниках було пропорційним засобом, який зберіг новинну цінність повідомлення [12]. Самі ініціали не забезпечують анонімності, якщо впізнаваність створює фото або відео.

Право ЄС розвиває вимоги законності, мінімізації та часової пропорційності. У *ND v Legal Newsdesk Sweden AB*, C-199/24, Суд ЄС постановив, що платне розміщення загальнодоступних кримінальних рішень без реальної редакційної обробки, політики перевірки та журналістських стандартів не стає обробкою «для журналістських цілей» лише через самоназву сервісу; публічність джерела не створює автоматичного імунітету для подальшої індексації [21]. У *NADA Austria and Others*, C-474/24, навіть оприлюднення імені після остаточного дисциплінарного стягнення визнано серйозним втручанням, яке потребує чіткої законної підстави, суворої необхідності, пропорційного строку та індивідуального балансування [19]. Перенесення цих висновків на доконвікційну кримінальну комунікацію є функціональною аналогією, а не прямим *ratio* Суду ЄС.

Цифрова тривалість потребує нового, а не механічного продовження первинного балансу. *Hurbain v. Belgium* допускає анонімізацію цифрового газетного архіву, тоді як *GC and Others v CNIL* вимагає враховувати стадію та результат провадження, час, роль особи й актуальний суспільний інтерес; пошукова видача має відображати поточний правовий стан [18; 20]. Отже, правдивість або первісна законність публікації не усуває потреби повторно оцінити її іменну доступність, контекст і технічні альтернативи.

Порівняльне право не підтверджує абсолютної анонімності. У Великій Британії *Bloomberg v ZXC* захищає конфіденційність *pre-charge* розслідування [14]. Німецькі суди застосовують суворіший тест до фото, вимагають мінімального фактичного фундаменту підозри й окремого балансування [15]. Французьке право забороняє представляти особу винною, а дисклеймер не виправляє обвинувального контексту; окремо захищено фото особи в кайданках [16]. Іспанська модель розглядає презумпцію невинуватості як правило поведження влади, допускаючи точне повідомлення процесуального статусу без приписування вини [25]. У Канаді анонімність є винятком із відкритого правосуддя й потребує доведеного серйозного ризику, необхідності та найменш обмежувального засобу [24]. У США агреговане кримінальне дос'є може набувати нової приватнісної якості – *practical obscurity* [17]. Спільним є розрізнення джерела, стадії, статусу мовця, форми, фото, часу та актуальної інформаційної цінності.

4. Межі цивільної юрисдикції та належні ремедії. Юрисдикційний фільтр повинен передувати матеріальному аналізу. Якщо позов вимагає від цивільного суду визначити доведеність причетності, належність чи допустимість доказів, у відкритті провадження потрібно відмовити за пунктом 1 частини першої статті 186 ЦПК України, а відкрите провадження закрити за пунктом 1 частини першої статті 255 ЦПК України [7, с. 10–12; 9]. Водночас цивільний позов може стосуватися способу, обсягу й контексту поширення імені, фото або коментаря без підміни кримінального доказування. Рішення *Vovk v. Ukraine* підтверджує значення такого засобу для вичерпання національних засобів, але не містить схвалення публікацій НАБУ по суті [26, §§ 75–105].

Порушення права та спосіб його захисту є різними питаннями. Декларативна вимога не є неналежною автоматично, однак повинна реально припиняти втручання або усувати його наслідки. ОП прямо назвала потенційно належною компенсацію майнової чи моральної шкоди [7]. Анонімізація, заміна імені ініціалами, розмиття обличчя, коригування заголовка або заставки, деіндексація за ім'ям та оновлення архіву, відповідно до результату справи, є авторськими точковими ремедіями, підтриманими практикою щодо цифрових архівів і пошуку [18; 20]. Їх потрібно відрізняти від надмірної вимоги видалити всю інформацію про причетність, якщо така вимога фактично змушує цивільний суд оцінювати кримінальні докази.

5. Авторський шестиступеневий тест. Для практичного застосування пропонується шестиступеневий тест. По-перше, суд визначає юрисдикцію та відокремлює захист імені, зображення й приватності від вимог, що підміняють кримінальне доказування. По-друге, повідомлення декомпонується на ім'я, фото чи відео, біографічні ідентифікатори, процесуальний статус і словесне або візуальне приписування вини; водночас оцінюється їхній сукупний ефект. По-третє, перевіряється пряма законна підстава саме для ідентифікації, а не лише загальне повноваження

інформувати. По-четверте, встановлюється потреба, пов'язана з ідентифікацією: чому легітимної мети не можна було досягти менш інвазивним способом. По-п'яте, враховуються суб'єкт, джерело, стадія, форма, час і масштаб поширення: до держави застосовується підвищена стриманість, до медіа – стандарти відповідальної журналістики, до платформ, пошуку й архівів – чинник вторинності та спливу часу [3; 11]. По-шосте, обирається точний, ефективний і ненадмірний засіб захисту, спрямований на конкретний ідентифікатор або наслідок, а не на усунення суспільно значущої інформації як такої.

Висновки. 1. Постанова ОП КЦС ВС від 22 червня 2026 р. закріпила два взаємопов'язані ratio: гарантійний характер ч. 4 ст. 296 ЦК України як засобу протидії передчасній кримінальній стигматизації та неприпустимість використання цивільного процесу для оцінювання обставин кримінального доказування [7]. 2. Формула «та в інших випадках, передбачених законом» вимагає прямої та якісної законної підстави саме для ідентифікації. Загальні повноваження інформувати суспільство й дозвіл за ст. 222 КПК України такої підстави автоматично не створюють. Останній висновок є системною авторською реконструкцією, оскільки ОП безпосередньо ст. 222 КПК України не тлумачила [5]. 3. Конвенція, право ЄС і порівняльна практика не встановлюють універсальної абсолютної анонімності. Вони вимагають точності процесуального статусу, підвищеної стриманості влади, суворішого оцінювання фотографії, розмежування конфіденційного розслідування й відкритого суду, а також повторного балансування зі спливом часу. Формальний дисклеймер не усуває обвинувального сукупного контексту. 4. Належний цивільний засіб має захищати спосіб, обсяг і контекст використання ідентифікаторів, не підміняючи кримінального суду. Компенсація безпосередньо узгоджується з постановою ОП; анонімізація, розмиття фото, деіндексація й оновлення архіву є авторськими диференційованими ремедіями, придатність яких залежить від часу, актуального суспільного інтересу та технічної точності заходу. 5. «Презумпція анонімності» є авторською назвою українського законодавчого вихідного правила, а не дослівною формулою ОП і не універсальною міжнародною заборобою. Запропонований шестиступеневий тест розвиває науковий висновок [1], поєднуючи юрисдикційний фільтр, декомпозицію повідомлення, пряму законну підставу, потребу в самій ідентифікації, контекстуальне балансування та функціонально ефективний спосіб захисту.

Декларація щодо конфлікту інтересів. Співавтор О. Дроздов надавав науковий висновок з питань, порушених у справі № 761/1004/20, на звернення судді Верховного Суду. Висновок має консультативний характер; майнової чи іншої особистої заінтересованості в результаті спору автор не має.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Дроздов О. М. Тлумачення словосполучення «та в інших випадках, передбачених законом» у частині четвертій статті 296 Цивільного кодексу України : науковий висновок. 2026. 16 с. 05 березня.
2. Дроздов О., Дроздова О., Ковтун В. Презумпція невинуватості як аксіологічний і нормативний феномен: концептуальний аналіз європейської прецедентної практики. *Право України*. 2024. № 12. С. 115–147. DOI : <https://doi.org/10.33498/louu-2024-12-115>
3. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод від 04.11.1950. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004#Text
4. Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/go/254к/96-вр>
5. Кримінальний процесуальний кодекс України : Кодекс України від 13.04.2012 № 4651-VI. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/go/4651-17>
6. Постанова Верховного Суду від 10.09.2025 у справі № 757/19417/23, провадження № 61-9428св24 / Єдиний державний реєстр судових рішень. URL : <https://reyestr.court.gov.ua/Review/130158258>
7. Постанова Верховного Суду у складі Об'єднаної палати Касаційного цивільного суду від 22.06.2026 у справі № 761/1004/20 (провадження № 61-7826сво24) / Єдиний державний реєстр судових рішень. № 138668659. URL : <https://reyestr.court.gov.ua/Review/138668659>

8. Цивільний кодекс України : Кодекс України від 16.01.2003 № 435-IV. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/go/435-15>
9. Цивільний процесуальний кодекс України від 18.03.2004 № 1618-IV. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1618-15#Text>
10. Anderez Belategi M. The right to be forgotten concerning the criminal past: Developments in the case law of the European Court of Human Rights with particular reference to the anonymisation of digital press archives. *Oñati Socio-Legal Series*. 2024. Vol. 14, No. 6. P. 1639–1669. DOI : <https://doi.org/10.35295/osls.iisl.1938>
11. Axel Springer AG v. Germany [GC], no. 39954/08, judgment of 7 February 2012.
12. Axel Springer SE and RTL Television GmbH v. Germany, no. 51405/12, judgment of 21 September 2017. URL : <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-177077>
13. Baştovoi v. the Republic of Moldova, no. 22126/15, judgment of 2 July 2026, ECLI:CE:ECHR:2026:0702JUD002212615. URL : <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-250886>
14. Bloomberg LP v ZXC [2022] UKSC 5. URL : <https://supremecourt.uk/cases/uksc-2020-0129>
15. Bundesgerichtshof, Urteil vom 27.05.2025, VI ZR 337/22, ECLI:DE:BGH:2025:270525UVIZR337.22.0. URL : https://www.bundesgerichtshof.de/SharedDocs/Entscheidungen/DE/Zivilsenate/VI_ZS/2022/VI_ZR_337-22.pdf?__blob=publicationFile&v=1
16. Cour de cassation, 1re civ., 14 décembre 2022, pourvoi no. 21-20.188. URL : <https://www.legifrance.gouv.fr/juri/id/JURITEXT000046806111>
17. Department of Justice v. Reporters Committee for Freedom of the Press, 489 U.S. 749 (1989).
18. Hurbain v. Belgium [GC], no. 57292/16, judgment of 4 July 2023.
19. Judgment of the Court of Justice of the European Union (Grand Chamber) of 14 July 2026, NADA Austria and Others, C-474/24, ECLI:EU:C:2026:579. URL : <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0474>
20. Judgment of the Court of Justice of the European Union of 24 September 2019, GC and Others v CNIL, C-136/17, ECLI:EU:C:2019:773. URL : <https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-136/17&language=en>
21. Judgment of the Court of Justice of the European Union of 9 July 2026, ND v Legal Newsdesk Sweden AB, C-199/24, ECLI:EU:C:2026:564. URL : <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?docid=313495&doclang=EN>
22. Kaya v. Belgium, no. 10089/18, judgment of 22 January 2026, ECLI:CE:ECHR:2026:0122JUD001008918. URL : <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-248213>
23. Marinakis v. Greece, nos. 25916/18 and 37429/18, judgment of 23 June 2026, not final as of 10 August 2026. URL : <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-251014>
24. Sherman Estate v Donovan, 2021 SCC 25. URL : <https://scc-csc.lexum.com/scc-csc/scc-csc/en/18914/1/document.do>
25. Tribunal Constitucional de España. Sentencia 77/2023, de 20 de junio de 2023 (recurso de amparo 2646-2019). URL : <https://hj.tribunalconstitucional.es/HJ/es/Resolucion/Show/29524>
26. Vovk v. Ukraine (dec.), no. 54353/20, decision of 13 January 2026. URL : <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-248458>

Дата надходження статті: 02.07.2026

Дата прийняття статті: 12.08.2026

Дата публікації статті: 14.09.2026